

Federatie voor Begrafenisinstellingen zonder winstoogmerk

Nieuwsbrief FKB

COLOFON

Deze Nieuwsbrief is het digitale informatieblad van de FKB. De FKB wil de belangen behartigen van uitvaartverenigingen. Info: <http://www.f-k-b.nl>

Wilt u de Nieuwsbrief ontvangen? Aanmelden via www.f-k-b.nl

Secretariaat van de FKB
mw. G.W. Nijland-Wevers
Telefoon: 0546-577981
E-mail: secretaris@f-k-b.nl

Heeft u informatie die geschikt is voor deze Nieuwsbrief?

Mail die dan naar:
secretaris@f-k-b.nl

FKB

een levende vereniging
rondom de dood

Carnaval

In het hele land, maar vooral in het zuiden en zeker hier in Limburg, staat men aan de vooravond van carnaval. Dat wil zeggen: de 'officiële' dagen van carnaval. De 3 dolle dagen. Maar carnaval is overal te zien en te horen: in de supermarkt waar vooral de grote hoeveelheden zure haring opvallen; in de straten waar de huizen versierd zijn met rood, geel en groen; in de gesprekken die over bijna niets anders meer gaan.

Carnaval. Het hoort er bij. Bij het bourgondische leven. Een goede carnaval kan niet zonder een goede voorbereiding, een goede planning. En goede informatie. Waar moet je zijn, wat moet je doen, en vooral: wat moet je beslist niet doen. Na de carnaval volgt het vasten. Een tijd van bezinning. Niet elke carnavalist doet ook aan vasten. Maar die bezinning hoort erbij. Je bewust zijn van het feit dat je als mens kwetsbaar bent; dat het leven niet altijd rozengleur en maneschijn is; dat de dood ook een onderdeel van het leven is. Enfin, u die bezig bent in de uitvaartbranche, weet daar alles van. En deze nieuwsbrief wil daar weer bij helpen.

Ik wens u veel lees plezier en, indien van toepassing een goede carnaval.

Afke den Hollander.

In deze nieuwsbrief o.a.

- * Achteraf onderhandelen over de uitvaartkosten
- * Begrafenisvereniging Nieuwleusen tijdelijk in oude Rabobank
- * De Laatste Eer viert 75-jarig jubileum
- * De massaal bezochte uitvaart van André Hazes in de Arena
- * Een mens móet iets met de dood
- * Een uitvaartvereniging is niet sexy
- * Frauderende penningmeester 8 maanden
- * Nieuwe kolom Mariska Overman
- * Steeds vaker drukken nabestaanden de knop

Het vergt veel voorbereiding zo'n feest

Het kerstfeest is al (bijna) weer helemaal vergeten, en met muzikanten en zangers zijn wij ons al aan het voorbereiden op de Pasen. Maar voor veel andere Limburgers ligt in deze periode het accent op de voorbereiding van het carnavalsfeest. In elk dorp zie je versierde huizen waar zijne of hare hooglustige woont, bij ons in het dorp is zelfs het huis van de "pap en de mam van de prinses" versierd en het gemeenschapshuis is duidelijk herkenbaar als hoofdkwartier van "de Peerlinke". Komende zondag mag Afke daar de "carnavalsmis" verzorgen, waarna voor de carnavalisten het feest pas echt kan beginnen.

Ook verenigingen werken soms toe naar zo'n feest, en zo mocht "Dinxperlo" vorige week hun jubileum vieren. Een hele klus vanaf moment dat je bedenkt dat er feest gevierd zal gaan worden totdat het uiteindelijk ook gaat gebeuren. Zonder mensen die er voor willen gaan, die zich helemaal willen inzetten voor hun vereniging komt zo iets niet van de grond.

Ook bij de werkzaamheden rondom ons dorp gaan ze van feest tot feest. De brug is pas feestelijk geopend en nu wordt toegewerkt naar een grootse open dag waarop vele duizenden mensen worden verwacht. Ook daar zijn mensen die er nu al aan werken, terwijl "het feest" pas ergens in september zal zijn. Wij merken daar niets van, het is werken op de achtergrond. Op de voorgrond wordt ook gewerkt en daar zien wij continu beweging. Al die werkzaamheden die er toe leiden dat het landschap rondom ons heen verandert. Dit werk dat zo in het zicht is kan niet gebeuren zonder de werkers die buiten beeld blijven, die het plannen, die het voorbereiden.

Mijn gedachtecronkel?

En zo zie ik ook al die bestuurders van verenigingen die veel tijd steken in werk waarvan hun achterban, de leden, niets ziet, of althans niets denkt te zien. Zij zien soms wel een uitvaart maar hebben geen idee welke inzet ook die uitvaart vergt bij het besturen van de vereniging. Fijn dat er zoveel mensen zijn die zich helemaal willen inzetten voor hun vereniging.

Meer samen, samen meer!

(J.J. den Hollander – Voorzitter FKB – Illikhoven, 21 februari 2017).

De ombudsman handelt klacht af:

Achteraf onderhandelen over de uitvaartkosten

31-12-2016 - 2016-069 (Laatste) verzorging, Aannee - Basis tarief, Factuur uitvaart, Geleverde diensten, Kostenbegroting

Klacht:

2016-069-achteraf-onderhandelen-over-de-uitvaartkosten

Klaagster stelt dat zij bij het tekenen van de kostenbegroting voor de uitvaart van haar moeder een voorbehoud maakte over het lumpsum-karakter van de begrotingsposten. Zij stelde uitdrukkelijk dat zij alleen maar datgene wilde betalen dat werkelijk geleverd is. Door de diensten te leveren – zo geeft klagster aan – legde de uitvaartondernemer zich neer bij de door haar van tevoren bedongen voorwaarden. De uitvaartondernemer stelt zich op het standpunt dat er een getekende overeenkomst ligt en dat klagster (c.q. de opdrachtgeefster van de uitvaart) zijn tarieven kende. Het voorbehoud van klagster betreft nadere uitleg over met name het aannametarief. De uitvaartondernemer probeerde uit te leggen hoe dit tarief is samengesteld, maar klagster accepteert de uitleg niet. Door de uitvaart door hem te laten verzorgen – zo merkt de uitvaartondernemer op – accepteerde klagster de tarieven.

Uitspraak:

Op basis van het bovenstaande oordeelt de ombudsman dat de uitvaartondernemer tekort is geschoten in zijn dienstverlening: hij luisterde niet goed naar de vragen van klagster en haar familie en handelde niet adequaat toen de kostenbegroting ‘voor gezien’ werd getekend. Op de factuur worden diensten in rekening gebracht die geheel/deels door de nabestaanden zijn verricht. De ombudsman ziet daarom reden om het bedrag voor de overbrenging kist/laatste verzorging niet aan klagster in rekening te brengen. Daarnaast is het redelijk om het aannametarief te minderen met het bedrag van € 600,- (ongeveer éénderde van het aannametarief), zoals de uitvaartondernemer al deed. Het bovenstaande betekent dat klagster aan de uitvaartondernemer nog een bedrag schuldig is van € 518,-, hetgeen binnen drie weken na ontvangst van dit bindend advies op de bankrekening van de uitvaartondernemer moet staan.

Dit bedrag is als volgt tot stand gekomen: de door klagster te betalen factuur bedroeg € 8.214,50. Daarvan gaf de uitvaartondernemer een korting op het aannametarief van plm 33% = € 600,-. Klager was daarom nog een bedrag schuldig van € 7.614,50. Op dat bedrag wordt de post overbrenging kist/verzorging ad € 680,- in mindering gebracht, zodat € 6.934,50 resteert. Omdat klagster reeds € 6.416,50 betaalde, resteert nog een bedrag van € 518,-.

Naar de mening van de ombudsman betaalt klager daarmee wat ze aan diensten van de uitvaartondernemer ontving.

Begraffenisvereniging Nieuwleusen tijdelijk in oude Rabobank

NIEUWLEUSEN – De Onderlinge Begraffenisvereniging Nieuwleusen en Omstreken U.A. neemt tijdelijk zijn intrek in het leegstaande voormalige kantoor van de Rabobank in Nieuwleusen.

De vereniging kan hier zolang terecht omdat de aula aan de Ds. Smit-slaan de komende maanden gemoderniseerd wordt. In februari inventariseert de vereniging welke technische aanpassingen er nodig zijn, waarna het gebouw per 1 maart als tijdelijk uitvaartcentrum fungeert, vermoedelijk voor een maand of vier.

De begraffenisvereniging had de verbouw en uitbreiding van de aula al eerder aangekondigd en liet toen weten op zoek te zijn naar tijdelijke huisvesting. Deze tijdelijke oplossing is overeengekomen met de gemeente Dalfsen, die het vrijgekomen pand enkele jaren geleden aankocht met het oog op de ontwikkeling van het Middengebied. Als de gemeenteraad ermee instemt, wordt de voormalige Rabobank na de zomer verbouwd tot kulturhus, samen met de nieuwbouw van zowel sporthal De Schakel als de nieuwe huisvesting van het Agnieten College. Deze operatie moet medio 2018 voltooid zijn.

Bron: Stentor, 26-01-2017, Sjaak.

leThea Lammers, Bertie Bussink, Mieke Heusinkveld, Eric Eppink, Doortje ter Beek.
Niet aanwezig waren Margreet Salemink, Gerrit Westerveld, uitvaartverzorgers Rene en Olga Derksen.
Foto: Frank Vinkenvleugel

De Laatste Eer viert 75-jarig jubileum

DINXPERLO - Uitvaartvereniging 'De Laatste Eer' uit Dinxperlo viert donderdag 16 februari haar 75-jarig jubileum, waarbij de leden van harte worden uitgenodigd. Het zal een bijzondere avond worden, waarbij het niet alleen zal gaan om een hapje en een drankje, maar waarbij diverse sprekers, fotograaf Marleen Hofstijzer én Ernst Daniël Smid samen met zijn dochter Coosje, het leven, afscheid nemen en rouwverwerking zullen belichten.

Door Iris Jansen

Voorzitter Eric Eppink van vereniging De Laatste Eer vertelt dat begin jaren'40 de uitvaartvereniging is opgericht. "De toenmalige huisarts dokter Smit was een groot voorstander van het fonds en op zijn initiatief is het tot een vereniging gekomen. Dat de vereniging op dit moment 3900 leden telt, zegt toch wel wat over het draagvlak. We zien dat er veel jonge mensen zich laten inschrijven, vaak ook omdat dat nou eenmaal de gewoonte is in de familie maar ook omdat het vertrouwen in de vereniging groot is; er zijn hele generaties vanaf het begin van oprichting terug te vinden in de boeken. Met een contributie van 24 euro per jaar denk ik dat we heel laagdrempelig zijn. Aangezien we geen winstoogmerk hebben, kunnen we dit bedrag ook laag houden."

Historie

De laatste dertig jaar werkt de vereniging nauw samen met uitvaartverzorgster René Derksen die samen met zijn vrouw een vertrouwd adres is in Dinxperlo en omgeving, daar waar het gaat om uitvaartbegeleiding. Derksen: "De vereniging is destijds opgericht vanuit een christelijke visie waarin iedereen, rijk of arm, recht had op een waardige begrafenis. Voor de oprichting was het 'naoberplicht' om de overledene te verzorgen en te vervoeren. Ik heb van iemand het boekje met de oude statuten gekregen; leuk om te lezen dat wanneer je bijvoorbeeld meer contributie kon betalen, je twee paarden in plaats van één paard voor de wagen kreeg. Tegenwoordig is de bijdrage voor iedereen gelijk. Maar in artikel 11 staat ook beschreven dat in 'zeer bijzondere gevallen bij het afleggen en kisten een glaasje sterke drank genuttigd mocht worden', knipoogt

Derksen. “Er is in de loop der jaren veel veranderd en ook de uitvaart is onderhevig aan trends, maar één traditie blijft in Dinxperlo behouden en dat is het dragen van de sluier door de voorganger. Prachtig om te vermelden dat wij nog een van de weinige dorpen in Nederland zijn, die deze traditie in ere houden. De sluier is een teken van het uitdragen van rouw door de familie. Vroeger gold hoe langer de sluier, hoe belangrijker de overledene.”

Samen vieren

Hoewel de strekking en het doel van de vereniging best beladen is, vinden zowel Derksen als Eppink dat de viering van het jubileum ook een eigentijdse invulling mag krijgen. Eppink: “Zo’n jubileum kun je met een praatje, hapje en drankje vieren, maar als bestuur willen we toch wat meer invulling geven aan deze avond. De dood is niet het leukste thema, maar we krijgen er allemaal mee te maken. Tegenwoordig is het veel beter bespreekbaar geworden dan vroeger en ook in de media komen onderwerpen als sterven en rouwen veel meer onder de aandacht. Frans Miggelbrink uit Terborg zal de avond aan elkaar praten, en met Esther Teunissen uit Apeldoorn en Margreet Beerda uit Zutphen hebben we twee sprekers gevonden, die vanuit hun professie zullen vertellen over rouwverwerking en begeleiding. De avond wordt muzikaal afgesloten door Ernst Daniël Smid en zijn dochter Coosje. Hierna is er nog gelegenheid voor een gezellig samenzijn onder het genot van een drankje en hapje.”

Expositie en film

De avond wordt omlijst door een expositie over uitvaartfotografie van fotograaf Marleen Hoftijzer uit Breda. Hoftijzer, wiens roots in Aalten liggen, heeft ook een documentaire gemaakt over Andri en zijn dementerende vrouw Sophie, die tenslotte komt te overlijden. Haar film ‘Alles voor Sophie’ is in december uitgezonden op Omroep Gelderland. Op de jubileumavond wordt deze film getoond van 19.00 tot 19.30 uur en in de pauze. Marleen zal zelf ook aanwezig zijn om met belangstellenden het gesprek aan te gaan of vragen te beantwoorden.

Eppink: “Ik denk dat we onze leden een mooie maar ook gezellige avond kunnen bieden, met een lach en misschien een traan, maar dat hoort nou eenmaal bij het leven.”

Aanmelden

“Als locatie is voor het sportcentrum het ‘Blauwe Meer’ gekozen, om zoveel mogelijk leden te kunnen ontvangen. Wie zich nog niet heeft aangemeld, kan dat nog steeds doen via Eric Eppink, tel.0315-651272 of via het mailadres dledinxperlo@gmail.com. Alleenstaande ouderen mogen zich door een niet-lid laten begeleiden. Voor vervoer kan natuurlijk de Electrocar worden ingeschakeld. Laat deze bijzondere avond niet voorbij gaan en meldt u zich nog snel aan!”, besluit Eppink uitnodigend.

Bron: Dinxpers Nieuws, 5-2-2017, Sjaak.

Alles mag bij Nederlandse begrafenis

Grootse herdenkingen van BN'ers veranderen de manier waarop we met de dood omgaan. De Nederlandse uitvaartcultuur is uniek, blijkt uit het boek Dood van Brenda Mathijssen en Claudia Venhorst.

Toen de rouwauto van Pim Fortuyn passeerde, begon het publiek langs de weg spontaan te klappen. Vanaf die dag in 2002 werd 'applaudiseren' gewoon in het Nederlandse uitvaartwezen. Voor ome Henk of buurvrouw Wendy mag nu ook worden geklapt in het crematorium. De kist van André Hazes stond twee jaar later prominent op de middenstip van de Amsterdam ArenA. 50.000 fans zongen voor de overleden volkszanger. Inmiddels heeft elke zichzelf respecterende voetbalclub een rouwkamer.

Het publieke afscheid van BN'ers heeft onze omgang met de dood veranderd, constateren Brenda Mathijssen en Claudia Venhorst in hun boek *Dood*, dat gisteren verscheen. Het gaat niet alleen over die BN'ers, maar over alle veranderingen en wat het Nederlandse uitvaartwezen zo 'typisch Nederlands' maakt. De twee vrouwen zijn thanatologen (dooddeskundigen) aan de Radboud Universiteit in Nijmegen en bezochten beroepshalve honderden uitvaarten. Spraken met nabestaanden, werkten mee in crematoria en interviewden meneer pastoor of de imam.

Vaste prik

Oer-Hollands is bijvoorbeeld dat we direct de agenda's trekken bij een overlijden. Vaste prik dat de uitvaart binnen zes werkdagen volgt, want dat staat in de wet. „Dat vinden wij vanzelfsprekend, maar die korte termijn is uniek in de wereld”, vertelt Venhorst. Engeland kent die haast niet. Er is geen regelgeving, daar mag een dode net zo lang boven de grond blijven staan tot iemand er genoeg van heeft.

„Die zes dagen zijn de nabestaanden heel intens bezig met het voorbereiden van het afscheid”, zegt Mathijssen. „Dat heeft iets moois. Tijdens die periode wordt er niets anders van je verwacht.”

Nog zo iets Nederlands: sinds de ontkerkelijking kun je het afscheid inrichten zoals je zelf wil. Niet meer de pastoor of de dominee hebben de regie, maar uitvaartondernemingen. Hun klant is koning, er is concurrentie en dus valt er steeds meer te kiezen. Lijkwade? Natuuruitvaart? Bitterballen? U zegt het maar. „Nederland staat te boek als heel vooruitstrevend”, zegt Venhorst. Er bestaat zo iets als uitvaarttoerisme: Duitsers laten zich graag cremieren in Venlo, omdat de urn dan volgens Nederlandse wetgeving thuis op de schoorsteenmantel mag staan, waar dat in Duitsland uit den boze is. Engelsen vergelijken onze uitvaartcentra met hotels vanwege de horeca op topniveau.

Sympathiek

Als een familielid zo intiem uit de school klapt dat driekwart van de zaal gegeneerd zit te luisteren, heb je je doel gemist

Brenda Mathijssen

De valkuil van 'alles-is-mogelijk' is dat nabestaanden kunnen doorslaan. Applaudiseren in het crematorium is sympathiek, maar als niemand het begrijpt, wordt het ongemakkelijk. Datzelfde geldt voor het al te privé maken van een toespraak. Venhorst: „Als een familielid zo intiem uit de school klapt dat driekwart van de zaal gegeneerd zit te luisteren, heb je je doel gemist. Je moet je afvragen wat passend is”, zegt Mathijssen. Zelf was ze eens bij een uitvaart waar de overledene in zwembroek opgebaard lag. „Dan kijk je verbaasd om je heen. Maar bij die persoon en zijn omgeving paste dat.”

Terug naar de BN'ers. In 2015 beroofde schrijver Joost Zwagerman zich van het leven. Van enige terughoudendheid rond de doodsoorzaak was nauwelijks sprake, terwijl bekend is dat het zelfmoordcijfer stijgt na media-aandacht. Psychiater Jan Mokkenstorm van zelfmoordpreventiestichting 113 online bezocht diverse nieuwsredacties met het verzoek terughoudend te zijn. Toen tv-presentator Wim Brands een halfjaar later overleed, stond de doodsoorzaak niet meer in de koppen. „De media hebben een grote rol bij hoe wij denken over de dood”, zegt Venhorst.

Hoe luider we publiekelijk rouwen, hoe harder ook de kritiek aanzwelt. Zijn die tranen niet nep? Huilen we mee uit een vorm van volksvermaak? Bekendste voorbeeld is de MH17-ramp. Nederland was collectief in rouw. De familie kon zich daar nauwelijks aan onttrekken. 'Van wie is het verdriet', vragen de dooddeskundigen zich af, 'van Nederland of van de nabestaanden? Wordt de rouw gekaapt?'

Mondige mensen

De meest heftige gevallen die ik heb gezien, waren niet alleen de overleden kinderen maar juist ook oude mensen die na zestig jaar huwelijk hun geliefde verloren

Brenda Mathijssen

Nederland is een natie van mondige mensen. Sinds het euthanasiedebat moeten we wel praten over de dood. René Gude, Denker des Vaderlands in 2013, deelde zijn sterfproces met half televisiekijkend Nederland. Maar waar we minder oog voor hebben, is het immense verlies als iemand is overleden. De stilte die achterblijft als de glazen in het rouwcentrum zijn leeggedronken.

We zouden ons meer kunnen ontfemen over de achterblijvers, vinden de Nijmeegse onderzoekers. De dood van gewone stervelingen leidt nooit tot een collectief eerbetoon in De Wereld Draait Door.

Mathijssen: „We vergissen ons vaak in hoe pijnlijk een gewone dood kan zijn. De meest heftige gevallen die ik heb gezien, waren niet alleen de overleden kinderen maar juist ook oude mensen die na zestig jaar huwelijk hun geliefde verloren.”

Bron: AD, 27-01-2017, Sjaak.

‘Een uitvaartvereniging is niet sexy’

Het personeel en bestuur van de Uitvaartvereniging Hollandscheveld.

Hollandscheveld heeft meerdere verenigingen die al behoorlijk lang bestaan. Vorig jaar bestond Plaatselijk Belang 150 jaar. De Uitvaartvereniging Hollandscheveld heeft er ook al bijna 100 jaar opzitten.

De vereniging bestaat ongeveer 90 jaar. Bijna ieder dorp in de omgeving heeft wel een uitvaartvereniging. Dat is haast een traditie te noemen. Unesco heeft de uitvaartverenigingen onlangs op de lijst van Immaterieel Cultureel Erfgoed geplaatst.

‘Dat geeft wel aan dat wij iets bijzonders doen’, vertelt José Schonewille, secretaris van de Uitvaartvereniging Hollandscheveld. ‘Het komt voort uit het naoberschap dat men vroeger en

ook nu voor elkaar had en heeft. Het is mooi dat Unesco dat nu ook erkent.’ Schonewille hoopt dat de ‘bekroning’ door Unesco positieve gevolgen zal hebben voor de vereniging. Nu gaat het nog goed, maar er zijn wel zorgen voor de toekomst. ‘Jongeren worden minder snel lid van de vereniging dan vroeger. Het lidmaatschap hoorde er gewoon bij wanneer je 18 jaar werd. Dat automatisme is verdwenen. Het is nu niet iets waar jongeren van 18 mee bezig zijn. Een uitvaartvereniging is niet sexy, terwijl doodgaan de enige zekerheid in het leven is.’

4500 leden

De Uitvaartvereniging Hollandscheveld telt ongeveer 4500 leden. Zij betalen 28 euro contributie per jaar en krijgen daarvoor een volledig verzorgde begrafenis ter waarde van 1375 euro. ‘Om financiële en juridische redenen moeten we de waarde van het pakket vaststellen, maar ik denk dat zeker de mensen uit Hollandscheveld meer krijgen’, vertelt Schonewille. ‘Bij ons krijgen mensen net dat stukje extra begeleiding dan elders. Dat is wat we naoberschap noemen. Je krijgt net dat beetje meer persoonlijke aandacht en hoeft daar niet extra voor te betalen.’

De vereniging heeft een uitvaartverzorger in dienst, die ongeveer een uitvaart per week begeleidt. ‘Je ziet dat er in de zomer minder mensen doodgaan dan ‘s winters. Daarnaast zijn er natuurlijk leden die in de loop der jaren verhuisd zijn naar een ander gedeelte van het land. Die helpen we natuurlijk ook. Zij krijgen vaak een bedrag uitgekeerd.’

Om in de toekomst de hulp te kunnen blijven leveren die het nu doet, wil de Uitvaartvereniging Hollandscheveld meer naar buiten treden. Schonewille: ‘Het blijft lastig. Uitvaartzorg is natuurlijk niet flitsend en we willen er smaakvol mee omgaan. In ieder geval willen we kinderen van de leden benaderen wanneer ze 18 jaar worden. Het zou mooi zijn als we die ook bij de vereniging kunnen betrekken.’

Bron: Hoogeveense Courant, 4-2-2017, Sjaak.

Een mens móet iets met de dood

© Claudia Venhorst.

De protestantse begraafplaats van Marken

ROUW - Grote verhalen over de zin van het leven zijn nauwelijks nog te horen op uitvaarten, schrijven thanatologen in een boek dat vandaag verschijnt. Nabestaanden zoeken nu zelf naar de betekenis van de dood.

Het ligt op een soort terp, afgezonderd van het dorp. Eromheen een sloot en een haag van bomen, het hek is dicht, maar niet op slot. Van achter de huizen verderop, waar de haven ligt, klinkt gekrijs van meeuwen. Wie de begraafplaats van Marken oploopt, hoort ook het knerpen van schelpen onder z'n schoenen.

De graven zijn sober en kaal. Een zwart gietijzeren paaltje met een nummer erop, dat is alles. Geen grafsteen, geen namen. Grafbezoek is niet de gewoonte, bloemen evenmin. Zo begraaft het protestantse Marken vanouds zijn doden. Voor God is elke overledene gelijk.

Aan die traditie wordt soepel de hand gehouden, want zó sober en kaal willen veel bewoners van Marken het niet meer. Bij sommige van die genummerde paaltjes staan bloemstukjes of een paar kaarsen, bij een ervan is een reddingsboei opgehangen met de naam van de overledene erop. Langs de zijkant is tegenwoordig ook plek voor gewone graven, met naam en toenaam op een zerk.

De grafstenen, vooral antraciet en zwart, staan strak in het gelid.

Naam en toenaam zijn niet genoeg in Volendam, aan de overkant van de Gouwzee, op de begraafplaats naast de katholieke Vincentiuskerk. De grafstenen, vooral antraciet en zwart, staan strak in het gelid. Op zo goed als elk ervan is een portret van de overledene te zien, met teksten als 'in liefdevolle herinnering', 'voor altijd in ons hart' en 'we houden van je' en 'waarom nou jij?'

Bloemen, overal bloemen. En beeldjes: van Maria, van engeltjes, van vogels, hondjes, lammetjes, varkentjes, bij het graf van opa Job zelfs een heldergroene kikker.

Bezoekers lopen stilletjes langs de graven, maken een praatje als ze elkaar tegenkomen. Een meisje is op de grond gaan zitten bij het graf van Lynn, overleden toen ze veertien was. Ernaast een houten bankje, volgezet met knuffels. Vorig jaar zou ze zestien geworden zijn, iemand heeft de tekst 'gefeliciteerd met je verjaardag' bij haar graf achtergelaten.

Rituele creativiteit

Zo scherp als op deze twee begraafplaatsen zijn de verschillen in uitvaartcultuur in Nederland bijna nergens te zien, zeggen Claudia Venhorst en Brenda Mathijssen, die zich als religiewetenschappers aan de Radboud Universiteit in Nijmegen bezighouden met thanatologie ('doodskunde'). Vandaag verschijnt hun boek 'Dood. Wegwijs in de Nederlandse uitvaartcultuur'.

Maar wat zien we precies in Marken en Volendam? Het verschil tussen de protestantse en de katholieke begrafeniscultuur? Of tussen een heel persoonlijke omgang met de dood en een omgang die volledig vastligt in bovenpersoonlijke godsdienstige kaders? Of gewoon een uiting van een specifieke eilandcultuur? "Eenduidig is het niet, zeggen de twee."

“Een mens móet iets met de dood. Dat is altijd zo geweest en er is geen cultuur ter wereld waar dat anders is”, zegt Venhorst. “We moeten er betekenis aan geven om te zorgen dat we kunnen doorgaan met leven. Er moet een gat opgevuld worden.”

Godsdienst is minder belangrijk geworden, de nadruk is sterk op het individu komen te liggen.

Maar er is veel veranderd in de manier waarop we dat doen in Nederland, schrijven de twee. Godsdienst is minder belangrijk geworden, de nadruk is sterk op het individu komen te liggen, en dat laat uiteraard sporen na in de omgang met de dood. In oude religieuze rituelen draaide het vooral om het lot van de ziel van de overledene, tegenwoordig gaat het veel meer over de gemoedstoestand van de rouwenden.

Met name sinds de jaren negentig heeft er een soort explosie van ‘rituele creativiteit’ plaatsgevonden: nabestaanden proberen de uitvaart zo vorm te geven dat die voor hen passend is. “We trekken niet langer zomaar een format uit het schap”, zegt Mathijssen. “Er bestaat inmiddels een heel repertoire van rituelen op maat.”

Levensverhaal

Dan gaan de rouwenden soms nog verdrietiger weg dan ze gekomen zijn.

Brenda Mathijssen

Wat de twee vooral opviel bij de vele uitvaarten die ze bezochten: de kern ervan is bijna altijd het levensverhaal van de overledene. Grote verhalen over de zin van het leven, ingekaderd door godsdienst of andere levensbeschouwingen, zijn zelden nog te horen.”

Door het leven van de overledene in herinnering te brengen of te vieren, wordt een verhaal gecreëerd dat betekenis heeft voor de nabestaanden”, zegt Mathijssen. “Dat helpt hen om afscheid te nemen, dat biedt steun en troost. En ja, het geloof komt dan ook nog wel ter sprake, maar meestal gaat het dan om het geloof van de overledene, dus als onderdeel van zijn levensverhaal.”

Hebben mensen nog wel genoeg houvast in die rituele overdaad? “Dat is lastig, ja”, zegt Venhorst. “Predikanten en pastores spelen lang niet altijd nog een rol op dit gebied en uitvaartbegeleiders zijn niet opgeleid om vragen over hoe je een crematie of begrafenis betekenis geeft te begeleiden, die zijn vooral met heel veel praktische zaken bezig.”

Ze zien het dan ook weleens misgaan, met uitvaarten waar familie en vrienden verhalen vertellen die bijna niemand herkent of die alleen voor ‘de eerste rij’ bestemd lijken. “Dat helpt niet, dan gaan de rouwenden soms nog verdrietiger weg dan ze gekomen zijn”, zegt Mathijssen. “En dan eindigt een deel van hen misschien in een café verderop, om na te praten en alsnog betekenis te geven aan het leven van de overledene. Ook dat is een uiting van rituele creativiteit.”

En de strenge kaders van Marken sluiten zo’n persoonlijke invulling niet uit, zegt Mathijssen. “Het gaat erom voor welke kaders mensen kiezen en hoe ze die zich eigen maken.”

© Claudia Venhorst.

Op de katholieke begraafplaats naast de Vincentiuskerk in Volendam zijn de graven persoonlijk

Typisch Nederlands

Traditionele grafzerken zijn hier verboden, net als witte kiezelsteentjes, religieuze symboliek, felgekleurd spul of overdaad.

In Venlo is het grijs en nevelig. Wie de heuveltjes beklimt aan de rand van het bos achter het crematorium kijkt uit over de velden, waar her en der nog wat sneeuw ligt.

In dit bos liggen tientallen mensen begraven, gewoon in de grond tussen de dennen. Deze natuurbegraafplaats staat toe dat de graven gemarkeerd worden door een zwerfkei en een houten bordje. Soms is dat alles wat er overgebleven is, soms is er ook een kleine bult te zien, het mos er alweer overheen gegroeid.

Maar veel nabestaanden hebben daar niet genoeg aan. Traditionele grafzerken zijn hier verboden, net als witte kiezelsteentjes, religieuze symboliek, felgekleurd spul of overdaad. Maar rond veel graven liggen wel bloemen. Ergens ligt een haasje van riet. Op de plek waar een echtpaar begraven ligt, staan een haan en een kip van roestig ijzer. Het graf van een kind van acht is gemarkeerd door kleurig geschilderde stenen met de namen erop van wat misschien haar klasgenootjes waren.

Een grijzende vrouw met drie aangelijnde hondjes haalt een kerstkrans weg bij een graf en gooit die in een afvalbak. Eind januari, die heeft z'n tijd gehad.

Vanaf een ander deel van deze natuurbegraafplaats komen plukjes mensen aangelopen, stemmig gekleed, de gezichten op rouw, op tranen. Duitsers zijn het, zoals er hier veel meer komen. Wetten en regels zijn aan deze kant van de grens net iets ruimer dan in hun eigen land.

Ja, die zoektocht naar hoe we omgaan met de dood geeft ook 'een treffend beeld van Nederland en de Nederlanders', schrijven Venhorst en Mathijssen in hun boek. Want hoe het hier gaat, is vaak 'typisch Nederlands'.

Regels

In Nederland moet een lijk binnen zes werkdagen begraven of gecremeerd worden.

"Ja, die zoektocht naar hoe we omgaan met de dood geeft ook 'een treffend beeld van Nederland en de Nederlanders', schrijven Venhorst en Mathijssen in hun boek. Want hoe het hier gaat, is vaak 'typisch Nederlands'.

Regels hebben invloed op de uitvaartcultuur en andersom. Zo moet in Nederland een lijk binnen zes werkdagen begraven of gecremeerd worden (terwijl dat in Engeland een paar weken mag duren). "Daardoor is het in Nederland de gewoonte geworden dat de familie een week lang bijna alleen maar met de uitvaart bezig is", zegt Mathijssen. "Die week is vaak heel bijzonder."

Precies het tegenovergestelde is er aan de hand met de as na een crematie. In Nederland krijgen de nabestaanden die pas na een maand mee, een regel die meer dan een eeuw geleden is ontstaan uit angst dat moorden onopgehelderd zouden blijven als de as snel zou verdwijnen. "Dat betekent een maand tijd voor bezinning", zegt Venhorst, "wat trouwens niet door elke nabestaande prettig gevonden wordt. In andere landen gaat dat anders."

Sowieso is cremeren in Nederland pas laat goed in de wet geregeld, in 1955, al werd het voor die tijd wel gedoogd. "De symboliek van de aarde stelt ons meer gerust dan de symboliek van het vuur", schrijven Venhorst en Mathijssen, en ter verklaring verwijzen ze naar 'onze christelijke wortels': het vuur van de crematie doet denken aan de hel.

Hellevuur

De dood is dichterbij gekomen en zichtbaarder geworden.

Brenda Mathijssen

Die angst voor het hellevuur lijkt goeddeels verleden tijd: inmiddels wordt 63 procent van de overledenen gecremeerd en dat percentage zal misschien nog groeien tot ongeveer 70, verwachten de twee thanatologen. "Mensen verhuizen vaker, ze wonen lang niet altijd in de buurt bij hun ouders", zegt Mathijssen. "Een graf verzorgen is daardoor lastiger geworden. Een urn is mobiel, die kun je bij je houden."

"Uitvaarten persoonlijk maken, de stoffelijke resten mee naar huis nemen - betekent dat dat het taboe op de dood geslecht is? Op welke dood?" vraagt Mathijssen meteen. "De dood is dichterbij gekomen, ja, en zichtbaarder geworden. Maar dat geldt vooral voor de dood van bekende mensen - denk aan André Hazes of Pim Fortuyn. Of voor mensen met wie iets bijzonders is, zoals de slachtoffers van MH17."

“Maar de rouw om zulke overledenen heeft weinig te maken met de gewone, persoonlijke rouw in de huiskamer”, voegt Venhorst daaraan toe. “De heftige emoties, mensen die er echt aan kapot gaan, daar rust nog een taboe op.”

“Net als op langdurige rouw, dat is misschien wel het grootste taboe”, vervolgt Mathijssen weer. “Nabestaanden denken: nu mag ik anderen er niet meer mee lastig vallen. De omgeving denkt: wat moet ik ermee aan? Je komt iemand tegen in de supermarkt en je denkt: wat moet ik nu zeggen ...?”

Kraai

Klapwiekende kraaien steken af tegen de heldere lucht boven fort Vijfhuizen. Verder weg stijgt een vliegtuig op vanaf Schiphol. In de fortgracht ligt vliedun ijs.

In dit fort, aangelegd in de negentiende eeuw als onderdeel van de Stelling van Amsterdam, is nooit gevochten, nooit een dode gevallen. Toch heeft kunstenaar Hans van Houwelingen er een herdenkingsplek van gemaakt. Met grafstenen van geruimde graven legde hij een pad aan, bovenop de wal rond het fort. Het graf als ‘laatste rustplaats’, ja, tot de grafrechten verlopen zijn.

‘Sluipweg (waarlangs de dood heeft weten te ontsnappen)’, noemde de kunstenaar zijn werk. Er liggen zerken bij van jong en oud, van lang en kort geleden, sommige beschadigd. ‘Veilig in Jezus’ armen’, staat er op de een, ‘wat blijft is de liefde’ op een ander.

De jongste steen is tien jaar oud. ‘You’ll never walk alone’ hebben de nabestaanden erop laten zetten. Nu loopt een fortbezoeker eroverheen. Soms staat ‘ie stil om een graftekst te lezen, soms kijkt ‘ie over de velden heen de verte in. Er is verder niemand. Een kraai krast, een haan kraait.

Claudia Venhorst en Brenda Mathijssen, ‘Dood. Wegwijs in de uitvaartcultuur’. Uitgeverij Parthenon. € 22,90.

Bron: Door: Hanne Obbink – 28/01/17, ontvangen via Edwin Relker - Twenthe, 30-01-2017, Sjaak.

Nieuwe column Mariska Overman-Bruntink:

De stomste verjaardag ooit

Drieënveertig zou je vandaag geworden zijn. Ik zou je vanochtend geappt hebben met felicitaties. Iets als: *Hé Donny, gefeliciteerd! 43 alweer, je wordt oud! Fijne dag alvast, ik zie je zondag.*

Zondag. Want zoals zoveel mensen zou je werken vandaag. En zou je mij geappt hebben, niet gebeld want je weet dat ik een hekel heb aan telefoneren, met de mededeling dat je zondag je verjaardag viert. *Kom vroeg, het wordt druk, appte je.* Je hebt veel vrienden, en die komen allemaal met vrouw of vriendin. Er zullen veel kinderen zijn. Samen met jouw kinderen en mijn kinderen kunnen ze gaan gamen. Op die Playstation 4 die je vorig jaar voor je verjaardag kreeg. Want jij gamed ook. Uiteraard. Natuurlijk zeur ik thuis over jouw verjaardag zondag. Ik houd niet zo van verjaardagen. *Kan ik niet gewoon vandaag even langs gaan?* Ik vraag het aan mijn man. Die lacht. *Nee, je weet dat Donny het leuk vindt als je zondag komt, als je vader er ook is. Ik leg me erbij neer. Zoals ik me er elk jaar bij neer leg.*

Ik heb een cadeaukaart voor een escaperoom voor je gekocht. Dat leek je zo leuk toen ik je erover vertelde. Natuurlijk ga ik mee, een mooi excuus om weer eens wat tijd samen door te brengen. Want in de hectiek van het dagelijkse bestaan maken we te weinig tijd vrij voor elkaar. Er zijn jaren dat we elkaar alleen op verjaardagen zien. En dat is jammer. De tijd vliegt. We zijn ruim over de veertig. Hoeveel jaren hebben we nog? Volgend jaar, nee wacht, dit jaar, doen we het anders. Beter. Drieënveertig jaar zou je zijn geworden. Je hebt het niet gehaald. Bij lange na niet. Ik ga niet naar jouw verjaardag zondag. Ik kreeg geen app van jou, en jij niet van mij. Vandaag zit ik met mijn man, mijn kinderen en mijn vader in de koffiehoeke van de bieb om vanwege jouw verjaardag wat te drinken. Bij gebrek aan beter. Het is de stomste verjaardag ooit. Ik verlang met elke vezel in mijn lijf naar die zondag waarop ik geen zin heb in jouw verjaardag. Elk jaar opnieuw.

Bron, 27-01-2017.

GEEN FKB-vereniging!

Acht maanden cel geëist tegen stelende penningmeester begrafenisvereniging

OM eist acht maanden cel tegen oud penningmeester begrafenisvereniging

(Foto: Peter Steinfert / RTV Noord)

Tegen de voormalige penningmeester (68) van begrafenisvereniging “Het Kerspel” in Ulrum is vrijdag een gevangenisstraf van acht maanden geëist. De verdachte drukte tussen januari 2011 en mei 2016 grote sommen geld achterover. In totaal gaat het om een bedrag van 95 duizend euro.

‘Dat heb ik inderdaad gedaan. Het had niet moeten gebeuren en ik heb er spijt van. Ik accepteer de consequenties’, zo verklaarde de verdachte voor de rechtbank in Groningen.

De verdachte werkte tot zijn pensioen in 2010 bij de Belastingdienst. Daarna begonnen de financiële problemen. In 2011 boekte de penningmeester voor het eerst geld over naar zijn eigen rekening. Kleine bedragen, soms meerdere keren per dag. Het ene jaar ging het om 15.000 euro, het jaar erop om 16.000 euro. Uiteindelijk liep het bedrag op tot ruim 95.000 euro.

‘Ik heb jaren mijn mond gehouden’

In 2015 kregen de overige bestuursleden voor het eerst argwaan. De begrafenisvereniging werd steeds vaker geconfronteerd met onbetaalde rekeningen. ‘Ik heb al die jaren m’n mond gehouden. Ik was bang dat ik helemaal alleen zou komen te staan’, aldus de verdachte.

De verdachte trad in 2008 toe tot het bestuur van de begrafenisvereniging. ‘Nadat mijn voorganger vanwege ziekte was gestopt heb ik mijn diensten aangeboden.’ Waarom denkt u dat het bestuur u vertrouwde, wilde de officier van justitie weten. ‘Ik denk dat ze gedacht hebben, die werkt bij de Belastingdienst, die zal wel verstand hebben van boekhouden.’

‘Alles is opgegaan’

Het geld is onder meer gebruikt voor het aflossen van schulden en voor levensonderhoud. Is al het geld op? Heeft u niets op een bankrekening geparkeerd, wilde een van de rechters weten. ‘Nee, alles is opgegaan’, aldus de voormalig penningmeester. Inmiddels heeft de verdachte een terugbetalingsregeling getroffen. Tot nu toe is er een bedrag van ongeveer 200 euro afbetaald.

‘Het vertrouwen is geschonden’

Volgens het Openbaar Ministerie heeft de verdachte alle kansen gehad om de fraude te stoppen. ‘Toch bent u doorgedaan en dat ik reken u zwaar aan. Het vertrouwen van de 540 leden is geschonden en de vereniging is financieel zwaar gedupeerd.’

Bron: RTV Noord, 3-2-2017, Sjaak.

Omzetbelasting

Vrijstellingen voor de diensten door lijkbezorgers, crematoria en exploitanten van begraafplaatsen

Besluit van 28 december 2016, nr. BLKB/2016/657M, Staatscourant 2016, ...Belastingdienst/Directie Vaktechniek Belastingen

De Staatssecretaris van Financiën heeft het volgende besloten. Dit besluit betreft een herziene versie van het besluit van 9 september 2013 (BLKB/2013/267M). Verduidelijkt is dat het vervoer van een overledene in het kader van een uitvaart onder voorwaarden onder de vrijstelling valt. Verder is aan het besluit een bijlage toegevoegd waarin is aangegeven hoe bepaalde veel voorkomende prestaties die in verband met een overlijden worden verricht fiscaal moeten worden geduid.

1. Inleiding

In de Wet op de omzetbelasting 1968 zijn de diensten door lijkbezorgers vrijgesteld van de heffing van btw (artikel 11, eerste lid, onderdeel h). De vrijstelling is gebaseerd op artikel 371 van de btw-richtlijn en de bij die richtlijn behorende bijlage X, deel B, onderdeel 4. Als voorwaarde geldt dat de lidstaten de vrijstelling al verleenden op 1 januari 1978. Nederland voldoet aan die voorwaarde en heeft de vrijstelling gehandhaafd.

btw-richtlijn: Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschap-pelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU L 347 van 11 december 2006) wet: Wet op de omzetbelasting 1968 vrijstelling btw: artikel 11, eerste lid, onderdeel h, van de wet omzetbelasting

2. Reikwijdte van de vrijstelling

De Hoge Raad heeft geoordeeld dat de vrijstelling een objectief karakter draagt¹. De hoedanigheid van de lijkbezorger dient te worden vastgesteld aan de hand van het geheel van diensten waaruit zijn onderneming bestaat. Slechts die diensten zijn vrijgesteld die kenmerkend en essentieel zijn voor de diensten die door een lijkbezorger worden verricht. Een ieder die deze kenmerkende en essentiële diensten verricht kwalificeert als een lijkbezorger die op die diensten de btw-vrijstelling mag toepassen. Uit de ontstaansgeschiedenis van de vrijstelling en naar maatschappelijke opvattingen betreft het bijvoorbeeld de volgende diensten: –de verzorging en opbaring van het lichaam van de overledene; –het dragen van de lijk-kist; –de verzorging van de uitvaartplechtigheid; –de teraardebestelling of crematie (inclusief de asverstrooiing). Leveringen door lijkbezorgers die in een rechtstreeks verband staan met de door hen verrichte kenmerkende en essentiële diensten kunnen in de vrijstelling delen. Van een rechtstreeks verband is sprake als die leveringen onlosmakelijk zijn verbonden met de kenmerkende en essentiële diensten van de lijkbezorger. Dat is bijvoorbeeld het geval bij de levering van een lijkhulsel en de levering van rouwkaarten. Diensten die onderdeel uitmaken van de kenmerkende en essentiële dienst die de lijkbezorger verricht, delen in de vrijstelling. Dat is bijvoorbeeld het geval voor het vervoer van de overledene dat plaatsvindt in het kader van de uitvaart en dat wordt verricht door degene die zich heeft verbonden om de hele uitvaartplechtigheid te verzorgen. Dat is ook het geval bij het vervoer van de overledene naar het mortuarium als dat vervoer plaatsvindt door de lijkbezorger die de verzorging en opbaring van het lichaam op zich heeft genomen. ¹HR 27 januari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AS4122 en AS 4123

Staatscourant 2016 nr. 69123 30 december 2016

Open dag: opleiding Verlies- en rouwtherapie aan de SAU - Utrecht

De Sociale Academie start vanaf februari 2018 met de geaccrediteerde post bachelor opleiding: Verlies- en rouwtherapie. Sociaal professionals kunnen na deze opleiding als rouwexpert voor hun werkgever aan de slag, óf als rouwtherapeut een eigen praktijk starten. Hun werk wordt door zorgverzekeraars erkend en vergoed.

Doel opleiding

Verliezen doen zich voor op alle levensgebieden van de mens: lichamelijk, psychisch, relationeel en materieel. Verlies- en rouwverwerking kan beschouwd worden als een gezonde reactie op het verliezen van diegene of datgene waar je aan gehecht was. Tegelijkertijd kan een rouwproces een groot beroep doen op de veerkracht van een persoon.

Door het verlies kan de rouwende zichzelf en de wereld anders gaan ervaren. Wat vroeger belangrijk was, lijkt er nu niet langer toe te doen. De wereld draait door, maar het eigen leven lijkt stil te staan.

Een rouwende krijgt te maken met wat we noemen ‘de dubbele realiteit van verlies’: hij staat voor de opgave geplaatst om

enerzijds te onderkennen dat het verlies in zijn leven écht heeft plaatsgevonden en anderzijds onder ogen te zien dat, hoezeer nu alles ook veranderd is, zijn eigen leven tegelijkertijd verder gaat. Tijdens het rouwverwerkingsproces zal de rouwende dus afwisselend aandacht moeten besteden aan het verlies én aan het leven dat weer opgebouwd moet worden.

Dit proces is een zware opgave. Soms heeft de rouwende onvoldoende persoonlijke en/of sociale hulpbronnen beschikbaar om hier goed mee om te kunnen gaan. Dan kan een rouwproces gaan stagneren. Dit kan zich bijvoorbeeld uiten in langdurige fysieke klachten, somberheid, depressie, relationele problemen, isolement, of school- en werkuitval. In dat geval kan (tijdelijke) ondersteuning door een gecertificeerd Verlies- en rouwtherapeut nodig zijn.

De Sociale Academie Utrecht heeft daarom in samenspraak met het werkveld de post bachelor opleiding Verlies- en rouwtherapie ontwikkeld. Deze opleiding vindt SKB geaccrediteerd plaats, waardoor sociaal professionals een eigen praktijk als rouwtherapeut kunnen starten. Ze worden na de juiste vooropleiding toegelaten tot de beroepsverenigingen NVPA en NFG waardoor hun werk door zorgverzekeraars vergoed wordt.

Inhoud van de opleiding

Tijdens de opleiding werkt de student aan het ontwikkelen van specifieke houdingsaspecten, kennis en vaardigheden die hem in staat stellen om verlies- en rouwproblematiek effectief te kunnen begeleiden. In de opleiding komen onder meer de volgende thema's aan bod:

- hechtingstheorie;
- psychopathologie;
- rouwbegeleidingsmodellen;
- containment, presentie en cliëntgerichte grondhouding;
- gespreksvaardigheden;
- methodisch handelen;
- rouwtechnieken op maat;
- narratief begeleiden bij rouw;
- levenskunst en zingeving;
- contextueel en systemisch werken bij rouw;
- jeugd en rouw;
- zelfzorg, supervisie, intervisie en mindfulness;
- eigen praktijkvoering.

Open dag 25 februari 2017

U bent van harte welkom op onze open dag!
Praktische informatie:

- Wanneer: zaterdagochtend 25 februari 2017 van 9:30-12:30 uur
- Waar: Koningsbergerstraat 9, 3531 AJ Utrecht

Tijdens de open dag kunt u:

- Spreken met docenten
- Studiemateriaal inzien
- Uitleg krijgen over ons opleidingsaanbod
- Deelnemen aan gratis workshops om van ons onderwijs 'te proeven'.

U kunt zich via <http://www.socialeacademieutrecht.nl/open-dag> voor de open dag aanmelden.

Meer informatie of aanmelden?

Voor meer informatie over ons opleidingsaanbod of aanmelding verwijzen wij u graag naar onze website: <http://www.socialeacademieutrecht.nl/>. U kunt ons ook volgen via Facebook en LinkedIn.

Website: <http://www.socialeacademieutrecht.nl/open-dag>

Steeds vaker drukken nabestaanden de knop 'crematie starten' in

Foto: Patrick van Gemert

ZUTPHEN - 'Tot de dood ons scheidt': dat laatste moment hoeft zich niet meer in de aula van het crematorium af te spelen. Steeds vaker kiezen nabestaanden ervoor een overleden dierbare te begeleiden tot 'achter de deur', tot in de verbrandingsruimte. En niet zelden is het de nabestaande die op de knop 'crematie starten' drukt.

'Het helpt bij verwerking'

Zo ook Dirk Zonderland (31) uit Eerbeek, die zijn gestorven vader tot het allerlaatste moment begeleidde in crematorium De Omarming in Zutphen. „Ik heb de knoppen zelf bediend. Ik zag gelukkig geen vuur, voelde wel de hitte. Ik ben blij dat ik ben meegegaan. Mijn vader is er altijd voor mij geweest. Het is fijn dat ik ook tot het allerlaatste moment bij hem kon zijn.” Net als Zonderland kiezen steeds meer Nederlanders ervoor tot aan de verbranding bij hun overleden dierbare te blijven. Volgens de Landelijke Vereniging van Crematoria (LVC) is deze behoefte de afgelopen paar jaar 'explosief gegroeid'. „Hoewel exacte cijfers ontbreken”, zegt voorzitter Jaap Blaak „gaan we ervan uit dat zeker bij eenderde van de verbrandingen nabestaanden bij de oven aanwezig zijn.”

Cijfers

De cijfers kunnen per crematorium sterk verschillen. Zo heeft uitvaartorganisatie Yarden crematoria waar bij 90 procent van de crematies nabestaanden meegaan naar de ovenruimte, maar ook waar dat percentage beduidend lager ligt. Volgens branchevereniging LVC spelen crematoria steeds vaker in op de groeiende behoefte om er 'tot het allerlaatste moment bij te zijn'. „Zeker 60 tot 80 procent van de crematoria heeft de ovenruimte de afgelopen jaren aangepakt”, weet Blaak. „Die zijn in vergelijking met vroeger vaak ruimer en sfeervoller aangekleed. Een plek waar je met een gerust hart nabestaanden kunt ontvangen om definitief afscheid te nemen van hun dierbare.”

Dat was ook dringend nodig, vindt directeur Gert Brinkhorst van crematorium De Omarming in Zutphen. „Vroeger was de ovenruimte in crematoria vaak een beetje een naargeestige, kille plek die meer weg had van een slachthuis. Toen wij ons crematorium vijf jaar geleden bouwden, hebben we de ovenruimte netjes en sfeervol ingericht. Zo heeft een kunstenaar een grote muurschildering van een engel gemaakt en staan er stoelen en kaarsen. Het is nu een afscheidsruimte.”

Hoewel vijf jaar terug nabestaanden slechts incidenteel meegingen naar de oven, gebeurt dat bij De Omarming tegenwoordig bij bijna de helft van de crematies. Niet alle aanwezigen gaan mee, maar alleen de directe familie; maximaal zo'n tien personen.

Bron: Stentor, 26-01-2017, Sjaak.

NUVEMA

Nuvema

Al ruim 60 jaar een betrouwbare partner in uitvaartverzekeringen.
Dat bevestigen ruim 300 accounts waar wij op een zeer plezierige manier mee samenwerken.

Waarom?

Een actieve buitendienst;
Persoonlijk en direct contact en
Ondersteuning op allerlei gebied.

Benieuwd naar onze actieve en succesvolle aanpak?

Belt u mij op 06-50647860 of mail naar accountmanagement@nuvema.nl.

Met vriendelijke groet,

Kobus Mulder

Hoofd Accountmanagement

Uw FKB-samenwerkingspartner

Twenthe is

- al 70 jaar een zelfstandige en solvabele uitvaartverzekeraar
- samenwerkingspartner van meer dan 160 uitvaartverenigingen
- specialist in uitvaartverzekeringen (geen andere verzekeringen)
- een no-nonsense organisatie, korte lijnen/persoonlijk contact

Meer samen, samen meer?

Informeer vrijblijvend bij onze buitendienst-inspectie

Regio Noord en West	Henk Schreiber	06-17498509
Regio Oost en Zuid	Cor ter Braak	06-17498499

Voor overige vragen: info@twenthe.nl of bel 053-4312732

Ook al is de mens
nog zo geleerd, hoe
iemand zijn neus kan
snuiten op een andere
manier dan hijzelf is
voor hem een
volkomen raadsel.

(Ivan S. Toergenjev)

Samenstelling Algemeen Bestuur FKB per 14-06-2014

Voorzitter:

Sjaak den Hollander, Illikhoven 14-A,
6116 AL Illikhoven. Tel.: 046 - 4810205
Faxnummer: 046 - 4810633

hollande@planet.nl

Secretariaat:

mw. G.W. Nijland-Wevers
Telefoon: 0546-577981

secretaris@f-k-b.nl

Penningmeester:

Peter Knijn, Grondel 33,
1633 DW Avenhorn. Tel.: 0229 - 543236

penningmeester@f-k-b.nl

Bestuurslid:

Johnny Gunnewijk, Meidoornstraat 8,
9501 VZ Stadskanaal. Tel.: 0599 - 612027

Gunnewijk@gmail.com

Harry Koopman, Kapittelhuisstraat 55,
7665 BC Albergen. Tel.: 0546-441266

hjkoopman@outlook.com

Martin Slippens, Streekweg 347,
1616 AH Hoogkarspel. Tel.: 0228 - 526740

mslippens@hetnet.nl

FKB

**een levende vereniging
rondom de dood**

MEER SAMEN — SAMEN MEER

Bel gerust voor informatie

**Wij maken u met plezier verder wegwijs
in de FKB en uitvaartland!**

Regio Noord/Oost:

*(Groningen/Friesland/Drente/Overijssel/
Gelderland/Flevoland)*

Johnny Gunnewijk Tel.: 0599 - 612027

Harry Koopman Tel.: 0546 - 441266

Regio West:

(Noord-Holland/Zuid-Holland/Utrecht/Zeeland)

Peter Knijn Tel.: 0229 - 543236

Martin Slippens Tel.: 0228 - 526740

Regio Zuid:

(Noord-Brabant/Limburg)

Sjaak den Hollander Tel.: 046 - 4810205

